

Anekdote

Een anekdote. Nu ben ik niet goed in het smaakvol vertellen van anekdotes, omdat ik altijd alleen maar de kern van een verhaal onthoud en zo snel mogelijk alle overbodige ruis vergeet. En die ruis maakt een verhaal over het algemeen juist sappiger. Goed, ik zal bij dezen een poging wagen om mijn tekst voor u toegankelijk te maken. Hier komt 'ie dan, mijn anekdote:

Op zo'n dag dat ik hard moest werken om iets af te krijgen en daarbij zelfs de hulp van een vriendin had ingeschakeld, was het nemen van een pauze van wezenlijk belang om die dag heelhuids door te komen. Zo zaten we, even verderop, aan het water sigaretjes te roken en over koetjes en kalfjes te praten. Aan de overkant, tegen een woonboot aan, had een meerkoet haar nest gebouwd. Precies tijdens ons pauzemoment, dreef een groot roze gevaarte haar kant op: een klosje ballonnen, van die dingen waarmee wij doorgaans feest vieren. Nou goed, de meerkoet, het arme beest, raakte compleet overstuurd, want het feestelijke gevaar kwam veel te dichtbij haar nest. Ze was zelfs zo bang, dat ze wegliep en haar kinderen achterliet. Ze was blijkbaar bereid, met als doel zichzelf te redden, haar kinderen aan hun lot over te laten. Het lot dat ons uiteindelijk allemaal wacht.

Inmiddels waren mijn vriendin en ik druk in discussie of en hoe we de meerkoet en haar jongen konden redden. Ik was zomaar in staat om op te springen en zo'n 800 meter een blokje om te sprinten en de ballonnen uit het water te halen. Mijn vriendin vond dat wat overdreven, dus bleef ik volgzzaam en vol twijfel zitten.

Op een gegeven moment liep er aan de overkant een Haagse Harry met zijn verlepte vriendin voorbij. We zagen onze kans schoon en vroegen, luidkeels en al druk gebarend, of zij misschien de ballonnen uit het water konden halen. 'Ze is bang!', riepen wij nog. De Haagse Harry keek ons echter niet begrijpend aan en haalde zijn smartphone tevoorschijn. Ja, om foto's te maken en vervolgens gewetenloos door te lopen. Echt zo'n Hollander om trots op te zijn.

Gelukkig, God was ons niet vergeten en dus kregen we nog een kans. Er liepen nu drie moslims langs, met van die heerlijk zachte baarden en mooie, lange gewaden. Ook zij zagen de meerkoet en het verlaten, volle nest. Opnieuw schreeuwden we om hulp, nu met iets meer toelichting. Ja, we deden echt ons best. En ja hoor, deze keer was het raak. Een pijl in het hart, contact van mens tot mens. Eén van de drie moslims ging op zijn buik liggen en leunde ver over de rand. Hij strekte zijn arm uit en greep de roze ballonnen. Wat een opluchting! De toekomst was gered en de meerkoet weer terug op haar nest. We riepen werkelijk opgelucht 'Bedankt!' en staken, traditiegetrouw, onze duim op. Deze dag wachtte ons niets anders meer dan voorspoed. We kregen de onmogelijk klus, die ons de rest van die dag nog te wachten stond, helemaal geklaard. Bij het vallen van de avond konden we moe en voldaan richting thuis.

De volgende dag waren mijn gedachten nog altijd bij dit moment. Was het redden van de meerkoet en haar nageslacht, door simpelweg een klosje roze ballonnen uit het water te vissen, een heldendaad?

Eerlijk gezegd gebruik ik het woord 'held' het liefste zo weinig mogelijk. Dat wat over het algemeen als heldhaftig wordt gedefinieerd, vind ik eigenlijk alleen maar heel menselijk. Stel je voor, jij zou die meerkoet zijn... Als mens kun je de situatie in een grotere context plaatsen en op de langere termijn denken. Zo lang en zo ver mogelijk, vooruit en/of achteruit, linksom en/of rechtsom. Van bovenaf, van onderaf... Je zou begrijpen, dat wat voor jou vermoedelijk het beste zou zijn, uiteindelijk niet het redden van jezelf is, maar het redden van de ander, in dit specifieke geval het redden van je kinderen. Dat is de keuze die je als mens hebt, en als je maar goed genoeg bent, een keuze die je waarschijnlijk ook zou maken.

God heeft voor mij gekozen: zonder dat ik het wilde ben ik een mens geworden, en geen meerkoet. En ik mag slechts hopen dat niks menselijks mij vreemd zal zijn.